

Oude school: Rinus Roepman, Koen Hauser en Eveline van Duyl

Rinus Roepman – 1^e ruimte links

Rinus Roepman maakt herinneringskastjes. Ze hebben een persoonlijke achtergrond. Roepman reist veel en verzamelt graag. Dat zie je terug in de steentjes, houten beeldjes, stukjes plastic, teksten. Deze voorwerpen combineert hij tot een nieuw beeld, gepresenteerd in een kijkkastje. Elk tweetal vertelt een verhaal. Ze zijn niet enkel een plaatje bij een reis. De verhalen hebben een diepere achtergrond en gaan bijvoorbeeld over bezwering in Afrika, geloof, vluchten, natuur - cultuur.

'Darfur' bijvoorbeeld. Roepman verwijst ernaar met twee kastjes. In elk ervan een modelvliegtuig, 'opgehangen' aan twee elkaar haaks kruisende rode draden. De coördinaten van het kale landschap eronder staan vermeld op de binnenrand van het elk kastje. Kome en Golo: twee plaatsen waar zich een verschrikkelijke burgeroorlog afspeelt. Je vliegt er overheen op weg naar je vakantiebestemming. Je ziet een kaal landschap. Daarin verschuilen zich mensen, in holen en grotten. Sommigen vluchten, naar Europa. Je ziet niets van de gruwelen beneden. Wat weten wij eigenlijk van de wereld die we denken meester te zijn? Vliegen is vrijheid. Je vliegt in je vakantie vaak over een wereld waarvan je niets weet. Vrijheid is een geschenk, net als het leven. Vrijheid is niet vanzelfsprekend. Hoe je kunt leven is vaak

'Torren'

'De bezwering'

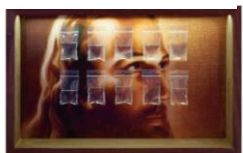
'Nestgeur'

'De verkiezingen'

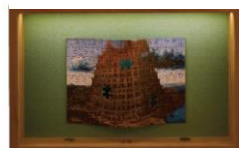
'De zaaiers'

'Aangespoeld'

'Darfur'

'De puzzel van Babylon'

'De tijd'

Koen Hauser – 2^e ruimte links

'De Profundis'. Vanuit de diepten. De titel van deze video-installatie verwijst naar psalm 130, een smeekbede van de mens tot God. Het gevoel van eenzaamheid en verlatenheid klinkt door in een fado, gezongen door een vrouw. De aanleiding voor dit werk was een zwaar beschadigd schilderij in de collectie van het Zeeuws Museum: 'De roeping van Matheus' van Marinus van Reymerswaele (1490 Reimerswaal – 1545 Goes). Daarop is vaag een gezelschap zichtbaar dat aan een tafel zit. Het verwijst naar een verhaal uit het Nieuwe Testament dat de schilder verbeeldde met personages uit zijn eigen tijd. Die in de loop van eeuwen bijna verdwenen zijn van het paneel. Net zoals wij een tijd bestaan om uiteindelijk weer te verdwijnen. Terwijl we het liefst er altijd zouden willen zijn. 'De Profundis' roept een gevoel op van heimwee om wat niet kan zijn. De personages zijn van vroeger maar ook van nu en van de toekomst. Wij zitten vast in onze beperkingen. Mattheus werd opgeroepen tot een keuze tussen geld en God, tussen het materiele en het spirituele. Plaatsbepaling is ook kiezen....

Eveline van Duyl – lokaal einde gang links

'The veins of my heart' 'The threads of my memory'

Drie beelden: '**Divine Inspiration**' - Goddelijke Inspiratie. Denk aan vurige tongen (Pinksteren). De linkse kop is expressief, vervuld van emotie, begeistert. Een vlam komt uit het derde oog. Of komt hij daar binnen? De middelste kop oogt ascetisch. Bollen van kleur verbeelden het in verbinding staan met de energie van het universum. Dat is voor deze mens het enige dat telt. Maar iedere geest heeft toch een lichaam nodig? Of bestaat er ook bewustzijn los van de materie? Komt daar dan onze inspiratie vandaan? De derde kop, zwart geblakerd. Alsof hij uit de hel komt en het kwaad hem in bezit nam. Is de 'vlammende hand' boven deze kop in staat hem zo te raken dat het kwaad verdwijnt? Op de vloer vijf stukken brood. Je moet ook eten. En je brood verdienen. Het gaat hier dus over het zoeken van een balans tussen het aardse en het hemelse, het materiele en het spirituele..

In de ruimte hangen ook foto's. Drie vrouwen voor een donkere achtergrond in middeleeuwse ogende fantasiekleding. Foto's uit de reeks '**The veins of my heart**'. En drie mannen van wie alleen hoofd en handen te zien zijn. Deze foto's komen uit de reeks '**The threads of my memory**'. Elke foto kreeg een titel mee, ontleend aan de muziek. Het gaat om tempo of volume. Iedereen heeft een hart en iedereen heeft een hoofd. De een leeft snel, de ander rustig. De een laat veel van zich horen, de ander is vooral stil. Er zijn mannen en vrouwen. De een leeft meer vanuit het hart, de ander vanuit het hoofd. We zijn mensen, maar iedereen is anders.

Er hangen nog twee foto's, er staan planten op. Door de nachtelijke opnamen krijgen ze iets geheimzinnigs. Het duister bevat geheimen die wij niet kennen. Wat we niet kennen, is vaak bedreigend. Dat kan verlamdend werken, maar ook een prikkel bieden om op onderzoek uit te gaan. En dan komt het denken in beeld, het centrale thema in het werk van Eveline van Duyl.